

**K NĚKOLIKA OTÁZKÁM MYŠLENKY ČUČCHE
NAŠÍ STRANY A VNITŘNÍ I ZAHRANIČNÍ
POLITIKY VLÁDY NAŠÍ REPUBLIKY
(Výtah)**

**Odpovědi na otázky dopisovatelů japonského listu
Mainiči šimbun
17. září 1972**

Vřele vítám vaši návštěvu v naší zemi.

Prostřednictvím Ústředního výboru Svazu korejských novinářů jsem obdržel vaše otázky.

Dovolím si teď na otázky, které jste předložili, stručně odpovědět.

1. K několika otázkám myšlenky čučche

Žádali jste mne, abych vám řekl něco o okolnostech, za nichž vznikla myšlenka čučche.

Myšlenka čučche stručně řečeno je taková idea, která znamená, že pánem revoluce a budování jsou lidové masy a že též hybná síla revoluce a budování prýští z lidových mas. Jinými slovy je to myšlenka, podle níž je každý sám pánem svého osudu a síla určující něčí osud pramení z něho samého.

Tuto myšlenku jsme rozhodně neobjevili jako první. Takto smýšlí každý marxista-leninista. Já jsem jediné tuto myšlenku mimořádně zdůraznil.

Do jaké míry naléhavě někdo pociťuje nutnost nastolit své čučche a do jaké míry čučche zdůrazňuje, se může lišit od člověka k člověku a může se též lišit v závislosti na společenské a historické situaci, v níž se nachází příslušná země.

V průběhu boje za svobodu a nezávislost vlasti jsem dospěl k pevnému přesvědčení, že svůj osud si musí a také může každý určovat sám. Náš boj byl obtížný a složitý. Nutně jsme si musili všechno řešit sami, vlastní hlavou jsme musili stanovit linii našeho boje i metody tohoto boje.

Přitom jsme ovšem zakusili nevýslovně velké obtíže a musili překonat kruté zkoušky. Avšak za této činnosti jsme získali ničím nenahraditelné cenné zkušenosti a poučení. Poznali jsme, že masy prostých obyčejných pracujících lidí, jakmile mají revoluční uvědomění, mohou ze sebe vydat vskutku velikou sílu a i za sebenevýhodnějších a sebetěžších podmínek mohou vlastními silami dělat revoluci.

Také bezprostředně po osvobození jsme byli ve velmi obtížné situaci. Neměli jsme zkušenosti z řízení státu ani hospodářství. Naše země byla krajně zaostalá a navíc ještě rozdělena na severní a jižní polovinu. Návod na to, jak za takových obtížných podmínek řešit otázku vybudování nové vlasti, jsme nemohli získat nikde jinde.

První otázkou bylo, zda k tomu, abychom se z takovéto neblahé situace vymanili, máme jít kapitalistickou cestou nebo socialistickou cestou.

Zvolit cestu ke kapitalismu znamenalo ponechat nedotčenu existenci vykořisťování a útlaku; za takové situace by nejen nebylo možné vyzvat k budování osvobozené vlasti široké masy proletářů, ale kromě toho by tu bylo značné nebezpečí, že by naše vlast mohla přejít z područí jedněch imperialistů opět do područí jiných imperialistů. Je proto zřejmé, že jsme se kapitalistickou cestou dát nemohli.

Přitom jsme však nemohli rovnou vykročit ani socialistickou cestou. Cesta k socialismu je sice dobrá věc, ale nelze se pro ni rozhodnout na základě pouhého subjektivního přání. Dříve než bychom vykročili k socialismu, měli jsme před sebou jako bezprostřední úkol provedení demokratické revoluce. Proto jsme si nemohli brát přímý příklad ani ze socialistického zřízení.

Musili jsme rovněž hned na začátku vlastní hlavou přemýšlet o tom, jak by mělo vypadat politické zřízení, které by odpovídalo zájmům pracujících mas a především dělnické třídy a které by

zároveň umožňovalo sjednocení širokých lidových mas, a též o tom, jak by se měly provést demokratické společenské reformy, jež by odpovídaly realitě naší země. Proto jsme i kvůli provedení pozemkové reformy šli na vesnici a tam po několik dní žili spolu s rolníky, abychom konkrétně zjistili, jakým způsobem by se pozemková reforma měla provádět, aby to bylo v souladu se skutečnou situací na našem venkově.

Naše zkušenost nám ukázala, že snažit se takto řešit své otázky v souladu s naší skutečnou situací je mnohem lepší než prostě kopírovat cizí vzory. I v průběhu boje za vybudování nové vlasti po osvobození se potvrdila správnost naší myšlenky čučche a naše přesvědčení o správnosti této myšlenky se ještě více utvrdilo.

Dále jsme se ocitli ve velice obtížné situaci, kdy jsme po tříleté kruté válce s americkými imperialisty musili budovat socialismus za okolností, kdy naše země byla jedním spáleništěm.

Američtí imperialisté zničili nejen příbytky a majetek dělníků a rolníků, ale i střední a drobné podnikání a hospodářství zámožných rolníků. V jiných zemích se za socialistické revoluce kapitalisté a zámožní rolníci likvidují cestou vyvlastnění jejich vlastnictví, ale k něčemu takovému jsme my přistupovat nemuseli. My jsme hned od osvobození důsledně prováděli politiku podporování středního a drobného podnikání. Střední a drobní podnikatelé mohou spolu s dělníky a rolníky bojovat proti imperialismu. Kromě toho za situace, kdy u nás nebyl plně vyvinut průmysl, bylo zapotřebí chránit národní kapitál. Avšak za situace, kdy střední a drobné kapitalistické hospodářství i hospodářství zámožných rolníků bylo válkou zcela zničeno, bylo by zbytečné, aby je naše státní moc znovu probouzela k životu.

Za podmíněk, kdy vše bylo válkou zničeno, nebylo valného rozdílu mezi středními a drobnými podnikateli a městskými řemeslníky. Jinými slovy stav byl takový, že všichni, jeden jako druhý, se stali nemajetnými proletáři. Jediným východiskem pro ně bylo spojit své síly a vydat se socialistickou cestou. Též cesta k obnovení naprosto zničeného vesnického hospodářství musila vést přes sdružení společných sil rolníků po socialistickém způsobu.

Vycházejíce z marxisticko-leninské poučky, že i při technice na úrovni řemeslné výroby má družstevní hospodaření nesrovnatelné přednosti před hospodařením individuálního rolníka, a ze skutečnosti, že naši rolníci naléhavě volali po společné práci, aby se vymanili ze své obtížné situace, zvolili jsme originální cestu totiž nečekat na uskutečnění industrializace, ale odvážně prosazovat socialistické přeměny ve vesnickém hospodářství. Jelikož kromě toho nebylo zapotřebí vyvlastňovat střední i drobné podnikatele a zámožné rolníky, bylo možné rovněž zvolit originální cestu začlenění těchto vrstev do družstev a jejich socialistické převýchovy.

Život znovu potvrdil, že je správná linie naší strany, která odmítá přidržovat se hotových pravidel a pouček, ale která žádá, aby všechny otázky byly řešeny v souladu se zájmy země a lidu a v souladu s konkrétní situací země.

V průběhu takového vývoje jsme se ještě pevněji ubezpečili o tom, že řešení všech otázek v souladu se zájmy našeho lidu a s konkrétní situací naší země, s vědomím, že my jsme pány naší revoluce, s důvěrou ve vlastní síly a na základě našich vlastních sil, je nejsprávnějším stanoviskem a postojem, jehož je nutno se při revoluci a budování důsledně přidržovat.

Naše revoluce prošla a prochází velice složitou a obtížnou cestou. Pokaždé, když jsme narazili na obtíže a zkoušky, dokázali jsme dobyt slavného vítězství díky tomu, že jsme důsledně jednali jako pánové naší revoluce. Přitom se naše přesvědčení, že revoluční stanovisko dělnické třídy lze důsledně uhájit a marxismus-leninismus na poměry naší země tvůrčím způsobem aplikovat jen tehdy, když budeme neochvějně vycházet z myšlenky čučche, stávalo neustále pevnějším a nezvratnějším.

Ptali jste se, zda myšlenka čučche lze rozumět tak, že se uplatňuje jako suverenita v politice, nezávislost v hospodářství a obrana vlastními silami na poli národní obrany. Ano, právě takovéto její chápání je správné.

Nastolit čučche znamená zaujmout vůči revoluci a budování postoj pána, hospodáře. Jelikož pány revoluce a budování jsou lidové masy, musí lidové masy vůči revoluci a budování přirozeně

zaujímat postoj hospodáře. Postoj hospodáře se projevuje stanoviskem suverénním, stanoviskem tvůrčím.

Revoluce a budování jsou prací pro lidové masy, jsou prací, kterou musí vykonávat lidové masy samotné. Proto při přetváření přírody a společnosti jsou suverénní stanovisko a tvůrčí činnost nezbytné.

Naše strana vždy důsledně zaujímal neochvějně suverénní stanovisko, jež spočívalo v tom, že o veškeré své politice a každé linii rozhodovala sama a samostatně, vycházejíc ze zájmů našeho lidu a naší revoluce, a že na základě zásady opírání se o vlastní síly prováděla revoluci a budování, nesouc za ně sama veškerou zodpovědnost. Naše strana mohla dosáhnout vítězství proto, že vždy věřila v sílu lidových mas, v maximální míře podněcovala jejich revoluční elán a tvůrčí aktivitu a dbala na to, aby lidové masy samotné, bezesbytku mobilizovaly a využívaly všech svých schopností a rezerv a aby všechny otázky, vznikající při provádění revoluce a budování, řešily v souladu s naší konkrétní situací.

Otázka uhájení stanoviska, s nímž přistupuje k revoluci a budování jejich hospodář, a otázka zvyšování své úlohy jakožto hospodáře jsou otázky spolu spojené, ale přece mají odlišné aspekty. Lze říci, že jestliže suverénní stanovisko souvisí s otázkou, jak obhájit své právo jakožto hospodáře a jak je plně uplatnit, pak tvůrčí stanovisko je spojeno s otázkou, jakým způsobem je nutno postupovat při přetváření přírody a společnosti, aby se zvýšila úloha lidových mas jakožto hospodáře. Je možno říci, že jestliže suverénní stanovisko je základním stanoviskem, jehož se musíme při revoluci a budování důsledně přidržovat, pak tvůrčí stanovisko lze nazvat základní metodou, o níž se musíme při přetváření přírody a společnosti opírat.

Pro uplatňování suverénního stanoviska je nad jiné důležité spolehlivě zajistit svrchovanost v oblasti politiky.

Svrchovanost člověka je otázkou jeho bytí či nebytí. Člověka, který ztratí svou společenskou svrchovanost, nelze již nazývat člověkem a nebude se lišit od zvířete. Lze říci, že u člověka jakožto bytosti společenské je jeho společenskopolitické bytí ještě cennější než jeho bytí fyzické. Kdo je společensky zavržen

a ztratí svou politickou svrchovanost, je jakožto člověk společenský podoběn mrtvole, byť si i zachoval fyzický život. Právě proto revolucionáři považují za mnohem čestnější padnout v boji za svobodu než si zachovávat život a zůstat otroky.

Přezírat něčí svrchovanost neznamena nic jiného než přezírat samotného člověka. Což je možno si představit člověka, který by rád žil v něčím područí? Proč dříve lidé bojovali za svržení feudálního řádu a proč dnes dělnická třída bojuje proti kapitalistickému zřízení? Není třeba dvakrát opakovat, že je to proto, aby se pracující zbavili otrockého života za feudalismu, aby se zbavili vykořisťování a útluaku za kapitalismu. I náš boj proti imperialismu je bojem za to, abychom náš národ zcela osvobodili z područí imperialismu a mohli svobodně žít jako národ, mající svá svrchovaná práva. Každý revoluční boj lze zkrátka a dobře hodnotit jako boj za vysvobození z třídního nebo národnostního područí, jako boj lidových mas za obhájení jejich svrchovanosti. Také náš boj za vybudování socialismu a komunismu je konec konců bojem za to, aby se lidé vymanili z veškerého područí a mohli se těšit suverénnímu a tvůrčímu životu jako páni přírody a hospodáři společnosti.

Aby se národ mohl stát pánem svého osudu, musí mít svrchovanou politickou moc a musí mít pevně zajištěnou svrchovanost v oblasti politiky. Zde je důvod, proč myšlenka čučche se musí na prvním místě uplatňovat skrze zásadu suverenity v politice.

Kdo si chce zajistit spolehlivou svrchovanost v politice, musí mít svou vůdčí ideologii a musí mít možnost rozhodovat o své linii a veškerých politických krocích na základě vlastního uvážení a jen v souladu se zájmy vlastního lidu a s konkrétní situací své vlastní země. Politická moc, fungující pod cizím nátlakem nebo podle cizích směrnic, nemůže být nazvána skutečnou vládou lidu, odpovědnou za jeho osudy. Zemi s takovouto vládou nelze považovat za svrchovaný nezávislý stát.

Princip suverenity v politice vyžaduje úplnou rovnoprávnost a vzájemnou úctu mezi všemi národy. Je zaměřen nejen proti existenci v něčím područí, ale i proti zotročování druhého. Národ, který zotročuje někoho jiného, rozhodně sám nemůže být svoboden.

Pro posilování svrchovanosti státu je důležité spolu s politickou suverenitou posilovat i samostatnost v hospodářství. Bez hospodářské samostatnosti nelze uspokojovat rostoucí materiální potřeby lidu a nelze lidu hmotně zajistit jeho postavení jakožto pána státu a společnosti. Kromě toho kdo hospodářsky upadne do cizího područí, nemůže si zajistit ani politickou svrchovanost a kdo nemá samostatnou hospodářskou moc, nemůže ani v oblasti národní obrany uplatňovat linii obrany vlastními silami.

Hájit se a bránit patří k přirozenosti člověka. I stát musí mít prostředky k tomu, aby se bránil. Linie obrany vlastními silami v oblasti národní obrany je nezbytným požadavkem svrchovaného nezávislého státu. Stát, který by za podmínek, kdy dosud existují imperialističtí agresori, neměl obranyschopnost, založenou na vlastních silách, aby mohl bránit svou svrchovanost před vnitřními i vnějšími nepřáteli, by ve skutečnosti nebylo možno nazvat zcela suverénním a nezávislým státem.

Správnost a životnost linie suverenity v politice, samostatnosti v hospodářství a obrany vlastními silami v oblasti národní obrany, již se naše strana od počátku do konce důsledně řídí, se historicky potvrdila skrze revoluční praxi našeho lidu.

Dále jste se tázali, na co dnes klademe důraz při uplatňování myšlenky čučche v oblasti vnitropolitické. Stručně na to odpovím.

Uplatňovat myšlenku čučche znamená energicky prosazovat při revoluci a výstavbě suverénní a tvůrčí stanovisko.

Nejnáléhavější otázkou, která dnes vystupuje do popředí v souvislosti s uplatňováním myšlenky čučche v korejské revoluci, je uskutečnit mírové sjednocení naší vlasti na základě suverenity. Naš lid po dlouhou dobu bojoval, aby se zbavil jha imperialismu, avšak naše národní svrchovanost je dosud pošlapávána cizími agresory na polovině území naší vlasti. Dnes nemůže existovat pro náš lid naléhavější otázka, než vyhnání cizích agresorů a ustavení svrchované moci národa v celostátním měřítku.

Loutkoví vládcové jižní Koreje již skoro po třicet let provádějí politiku závislosti na cizí mocnosti a stavějí se do cesty mírovému sjednocení naší vlasti na základě suverenity. To, že závislost na cizí mocnosti je cestou, vedoucí k záhubě vlasti, je hluboké poučení, které náš lid procítil až do morku kostí skrze

dlouhou historií našeho národního utrpení, a je to též skutečnost, kterou jasně pozorujeme na utrpení a neštěstí jihokorejského lidu pod okupací amerických imperialistů. Naším bezprostředním úkolem je dosáhnout toho, aby nejen lid severní poloviny naší země, ale i všechen jihokorejský lid, vyzbrojen duchem suverenity a samostatnosti, bojoval proti cizí moci, aby všechen lid severní i jižní Koreje energicky povstal k boji za mírové sjednocení vlasti na základě suverenity. Dosažení mírového sjednocení naší vlasti na základě suverenity je dnes naším nejzávažnějším úkolem, který se naskytá při nastolení myšlenky čučche v oblasti korejské revoluce.

Bezprostředním ústředním úkolem v severní polovině naší republiky, v němž je třeba uplatnit myšlenku čučche, je energicky prosazovat tři velké úkoly technické revoluce, aby tak náš lid byl osvobozen od těžké dřiny.

Důležitou otázkou, již je třeba vyřešit v zájmu našeho lidu, osvobozeného od vykořisťování a útlatku, je jeho osvobození od dřiny.

Pracovní činnost zaujímá ve společenském životě člověka nejdůležitější místo. Odstranění podstatných rozdílů v pracovních podmínkách a osvobození od těžké práce má obrovský význam pro to, aby život lidí byl učiněn do větší míry svrchovaným a tvůrčím.

Aby lidé byli osvobozeni od těžké dřiny, je nutno prosazovat tři velké úkoly technické revoluce. Tři velké úkoly technické revoluce, které jsme si vytyčili, spočívají v tom, abychom všestranným rozvojem techniky, který zajistíme vlastními silami, dosáhli zmenšení rozdílu mezi lehkou a těžkou prací, zmenšení rozdílu mezi prací v zemědělství a v průmyslu a osvobození ženy od těžkého zatížení domácími pracemi. Až tyto úkoly budou v plné míře splněny, zmizí v podstatě těžká dřina ve městě i na vesnici a v pracovní činnosti zmizí i třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem.

I to, že neříkáme mlhavě, že prostě musíme rozvíjet těžký průmysl, nebo že musíme rozvíjet lehký průmysl, ale že jsme si za cíl vytkli tři velké úkoly technické revoluce, jejichž smyslem je

osvobodit lidi od těžké dřiny, je jasným výrazem důsledného stanoviska naší strany, že budování hospodářství nebo technická revoluce nám není cílem sama o sobě, nýbrž že musí být prostředkem k tomu, aby byl lidem umožněn smysluplný život hospodářů ve státě a ve společnosti. Dívat se na všechny věci tak, abychom v centru našeho uvažování viděli člověka, tak, aby všechny věci sloužily člověku, to je právě požadavkem myšlenky čučche.

Dále jste mne požádali o výklad k otázce výchovy dětí a mládeže na základě myšlenky čučche.

Otázce výchovy dětí a mládeže věnujeme velkou pozornost. Není to jen proto, že děti a mládež jsou zálohou naší revoluce, neboť budou musit naši generaci vystřídat a pokračovat v revoluci, ale i proto, že neexistuje důležitější otázka v rozvoji společnosti, než je výchova a školení lidí.

Bez prostředků k životu lidé ovšem nemohou žít ani se rozvíjet. V tomto smyslu je možno říci, že hospodářství tvoří materiální základnu společenského života. Avšak životní prostředky jsou v každém případě určeny pro člověka, odtrženy od člověka pozbývají smysl. Kromě toho prostředky k životu tvoří a životní podmínky zlepšuje také člověk. Proto nejdůležitější věcí v rozvoji společnosti je vychovávat z lidí ještě silnější bytosti a pro energické prosazování revoluce a budování je nutno na přední místo stavět práci s lidmi, práci na převýchově lidí.

To, že člověk je pánem všech věcí a že o všech věcech rozhoduje, je podstatou myšlenky čučche. I přetváření přírody a společnosti se koná pro člověka a koná je člověk. Nejcennější věcí na světě je člověk a též nejsilnější bytostí je člověk. Veškerá naše práce je v zájmu člověka a její úspěch závisí na tom, jak pracujeme s lidmi. Výchova je jedním z důležitých oborů práce s lidmi.

Výchovou nazýváme pěstění lidí v příslušníky společnosti rozumově, mravně i tělesně vyspělé. Aby se člověk stal příslušníkem společnosti, musí mít především zdravé společenské vědomí. Mladou generaci, zrozenou v revoluční době, která by nebyla vyzbrojena revolučními myšlenkami, generaci, vyrůstající v naší epoše budování socialismu, která by neznala ani vědu a techniku,

ani literaturu a umění, by nebylo možno nazývat příslušníky společnosti.

Teprve když lidé mají tu úroveň ideového vědomí a kulturní vyspělosti, která jim jakožto příslušníkům společnosti náleží, mohou se jako hospodáři podílet na veškerém životě společnosti a jen tehdy mohou energicky prosazovat kupředu revoluci a budování. Právě v tom je důvod toho, že naše strana vždy staví výchovnou práci před všechny ostatní druhy své práce.

Za ústřední problém ve výchově považujeme důsledné uplatňování základních zásad socialistické pedagogiky. K základním zásadám socialistické pedagogiky patří vychovávat lidi ve spolehlivé kádry revoluce, osvojit si takové smýšlení, znalosti a fyzickou zdatnost, která by jim umožňovala podílet se jakožto hospodářům na revoluci a budování.

Nejdůležitější věcí ve výchově lidí je přetvářet jejich ideové vědomí v revolučním duchu. Veškerá činnost lidí je určována jejich ideovým vědomím. Člověka, který by měl zdravé tělo, ale byl by ideologicky zaostalý a mravně zpustlý, bychom musili považovat jedině za duševního invalidu, který by naší společnosti nebyl ničím platný. Právě proto naše strana vždy věnuje přednostně pozornost revolučnímu přetváření smýšlení lidí.

I při výchově dětí a mládeže je třeba přikládat prvořadou pozornost jejich výchově v duchu revolučních idejí. Jaký smysl by měly vědomosti a dovednosti, byť by jich měl sebevíce, u člověka, který by se štítil práce a nechtěl sloužit státu a společnosti? Musíme děti a mládež vychovávat tak, aby se učila nikoli kvůli osobní kariéře nebo pro peníze, ale na základě socialistického vlastenectví a revolučního světového názoru ve snaze sloužit svému lidu a své vlasti, tak aby i sebemenší vědomosti, jichž nabyde, byly vědomostmi užitečnými, musíme ji vychovávat tak, aby ráda pracovala, aby šetřila a měla v úctě majetek státu a společnosti, zkrátka vyrůstala v lidi nového typu, mající komunistické mravní hodnoty, lidi stavějící se do čela v revoluci i při budování. To je základním požadavkem socialistické pedagogiky.

Dnes vynakládáme mnoho energie pro zavedení všeobecné desetileté povinné středoškolské školní docházky. Až budeme mít všude zavedenu desetiletou povinnou školní docházku, bude celé

naše mladé pokolení vyrůstat ve schopné budovatele socialismu, vyzbrojené základy revolučního světového názoru, ovládající základní znalosti o přírodě a společnosti a jednu i více technických odborností. To bude mít obrovský význam pro revolucionizaci celé naší společnosti, pro její připodobnění dělnické třídě a pro další pokrok našeho budování socialismu.

Přáli jste si, abych vám myšlenku čučche vysvětlil konkrétně, ale o tom bychom mohli mluvit do nekonečna. Veškerá politika a všechny linie naší strany vycházejí z myšlenky čučche a myšlenka čučche se v nich projevuje. Myšlenka čučche není jakousi teorií pro teorii, ale vůdčí ideou naší revoluce a výstavby, kterou jsme vypracovali na základě zkušeností a poučení, jež jsme získali v průběhu složitého revolučního boje. Myšlenka čučche je v naší zemi přísnou historickou realitou, projevující se ve všech oblastech života společnosti. K hlubokému pochopení myšlenky čučche je třeba konkrétně studovat politiku naší strany a realitu naší země.